

Zwoel en swingend de afgrond in

■ MUZIEK

The Club van Hans Visser & Friends. Zangeressen: Marian Rolle, Marta Contreras, Barbara Stromberger, Luluk Parwanto (viool), Lodewijk van Gorp (saxofoon), Feico de Leeuw (piano), Cees van der Laarse (bas). Gezien in de Goudse Schouwburg (kleine zaal)

DOOR MARC COUWENBERGH

Het zijn de jaren dertig. De wereld glijdt richting afgrond, maar de nachtclubs van Berlijn, Parijs en New York swingen en de stemmen klinken er mooier en de sfeer is er zwoeler dan ooit. Hans Visser & Friends samen

met drie zangeressen lieten vrijdagavond die onbekommerde vrolijkheid tegen beter weten in herleven in The Club, compleet met sigaren, rook, glitter en veren. De legendarische New Yorkse Cotton Club van Duke Ellington swingde door de imposante stem en sprankelende mimiek van Miss Marian Rolle, die al zes jaar deel uitmaakt van 'The Friends'. Ze leverde niet zo maar wat imitaties, maar liet door haar energieke kwaliteiten proeven dat in de Cotton Club destijds zwarte muzikanten en zangeressen de boventoon voerden. En een nagenoeg blank publiek genoot ervan. In Berlijn was het 'Der Blaue Engel' waar het voor en in de

oorlog allemaal gebeurde. Met vlechten op het hoofd samengebonden of in een zwarte pandjas met daaronder nylons, op het hoofd de hoge hoed en het lange sigarettenpijpje in de hand vertolke de Weense Barbara Stromberger het Duitse aandeel in The Club, met uiteraard Marlène Dietrich in de hoofdrol. Haar scherpe Duits en met een volle en diepe stem, die zo typerend is voor Brecht en Lili Marleen, leverde ze een belangrijke bijdrage aan het succes van The Club. Ook al omdat ze met haar lange gestalte en zwoele kostuums de leden van de band kon verleiden tot opmerkingen die nu eenmaal ook in een nachtclub thuishoren:

De Franse Marta Contreras zong Edith Piaf, die in Parijs in Théâtre des Folies Bergère samen met Josephine Baker muziekgeschiedenis schreef. En niet onverdienstelijk. Het even triomfantelijk als smartelijke 'Je ne regrette rien' maakte indruk op het publiek, waarin nogal wat ouderen, meegekomen waren met dochters en zonen, als ze destijds al niet zelf in Parijs, Berlijn of New York erbij waren het dan toch moest zijn alsof ze weer bij de radio zaten. Een programma met zoveel topnummers kan natuurlijk niet mis. En zeker niet als Hans Visser & Friends voor de muziek tekenen. De wereld kan vergaan maar de muziek blijft.